

Sobotni dan na Rogli z Danilom Türk, Petro Majdič in otroki

Šestdesetletni Danilo Türk je drugo marčevsko soboto preživel na smučeh. Smuča že od malega, zadnja štiri leta pa teče na smučeh. »Enkrat sem v intervjuju na radiu rekel, da bi se rad naučil teka na smučeh. Kmalu zatem me je poklicala Petra Majdič in se ponudila, da me nauči. Januarja 2008 sva se srečala na Rogli,« je začetke v tej športni panogi opisoval od decembra 2007 predsednik Slovenije,

PREDSIEDNIK PO MODI

medtem ko je sedel na leseni klopici ob tekaški progi tam, kjer se je učil prvih korakov – na Rogli. Od takrat na smučeh teče vsako sezono. »Ravnotežje, veste, je najpomembnejše,« je pravil predsednik, ko se je poganjal na tankih smučeh. »Pri višjih ljudeh je sicer malo teže,« se je smejal.

Tekst: **MOJCA ZABUKOVEC**
Foto: **MITJA LIČAR**

Vokviru ustanove Pustimo jim sanje–Fundacije Danila Türka se je na tekaški progi na Rogli tisto soboto zbralo približno dvajset otrok iz kriznih centrov iz Kopra in Nove Gorice, katerih ustanovitev je fundacija finančno podprla. »Predsednikova skrb so vse humanitarne in splošno družbeno koristne zadeve,« je Türk odgovoril na vprašanje, ali je skrb za otroke pomembna predsednikova naloga. »Sicer ni področja, ki bi ga predsednik lahko popolnoma prezrl,« je razložil.

Na smučeh od devetega leta.

Tisti dan se je na smučeh prvič pogljal s številnimi otroki. »Vidi se, da so nekateri polni kondicije in da so nadarjeni za šport. Spet drugi so morda bolj obotavljivi, a mislim, da Petra Majdič vse lepo usmerja,« je pravil predsednik, medtem ko je dobitnica Janinega naslova Slovenka leta 2010 otrokom razlagala osnove teka na smučeh. Deček, ki je stal ob predsedniku, je imel težave s palicami. Dolžina zank, v kateri je moral potisniti roke, je bila prekratka. Predsednik je snel rokavice in vzel dečkove palice. »Moram zamenjati očala, ker že malce sla-

bo vidim,« je pri tem hitel razlagati. »Poba je proti koncu današnjega tečaja že prehitel vrstnike. Vidi se, da je zelo osredotočen na smučanje in da hoče hitro voziti,« je predsednik navdušeno opisoval dečkovo zmogljivost na smučeh.

Sam je na smučeh prvič stal pri devetih ali desetih letih. Takrat, je pojasnil, so smučali vsi otroci v Mariboru, smučanje je bilo neke vrste zapoved. Začel je v Smučarski šoli Pohorje, toda potem se je poškodoval in je alpsko smučanje za nekaj časa opustil. »Pri štirinajstih sem spet začel, in sicer vsako zimo, vse do leta 1988. Sledilo je nekaj obdobjem zelenih zim, zato sem znova prekinil. Po osamosvojitvi sem odšel službovat v New York, tam za smučanje ni bilo pravih priložnosti. Navadil sem se, da smučam kje blizu doma. Nisem eden tistih, ki gre na dolge smučarske izlete, ampak smučanje povezujem z vsakdanjim življenjem. Na to sem se navadil v Mariboru,« se je nasmehnil Mariborčan. Koliko časa najde

» Nordijska hoja in kolesarjenje sta dva športa, ki ju uganjam poleti. Nordijska hoja je v modi, se pravi, da sem tudi po modi. «

za šport, od kar je postal predsednik države? »Čas se vedno najde, tudi vzeti si ga je treba. Številne naloge, ki jih ima predsednik, kot sta pisanje in branje, se da opraviti tudi ponoči ali zelo zgodaj zjutraj, tako da je šport zame dnevna aktivnost.« Z učiteljico

» Sem za tradicionalno družino, da ne bo nespornost, a človek mora realno gledati na vse probleme, ki jih imamo, in videti tudi tiste, ki jih imajo predvsem otroci. «

ne obnavlja več znanja teka na smučeh. »Morate upoštevati dejstvo, da imam že šestdeset let, zato s takimi rečmi ne smem pretiravati,« je razlagal predsednik, ki se s športom sicer rad ukvarja tudi poleti. »Nordijska hoja in kolesarjenje sta dva športa, ki ju uganjam poleti. Nordijska hoja je v modi, se pravi, da sem tudi po modi,« se je nasmehnil Danilo Türk. Meni, da je v Sloveniji raven fizične kulture dobra. »Pri nas je veliko ljudi, ki se ukvarjajo s športom. Z eno besedo, na Slovenskem smo v tem pogledu kar dobri.« Po mnenju predsednika pa bi bilo treba pri nas zvišati raven politične kulture.

Za izboljšanje politične kulture. »Sem za to, da se vzpostavi strožja merila. Ta v nekaterih evropskih državah obstajajo in tam sploh ni nobenega dvoma, da bi kdo, ki je obtožen kaznivega dejanja, kandidiral za vodilni politični položaj,« je dejal predsednik, ki meni, da se ta raven da izboljšati, a

ne s spremembo zakonodaje, temveč z razvojem etičnega pogleda.

Po decembrskih predčasnih volitvah, ko v tretje ni predlagal nobenega kandidata za mandatarja, je slovenski predsednik dejal, da kasnejši mandatar nima polne legitimnosti. »Od takrat se ni zgodilo nič takega, zaradi česar bi spremenil svoj pogled,« še vedno meni Danilo Türk. Kot je tisto soboto dejal, imamo pri nas dovolj dobre zakone, da pa morajo javnost, politične stranke, državni zbor, vsi, ki ustvarjajo politični prostor, dojeti pomen boljših oziroma višjih standardov v politični kulturi.

»Sem za tradicionalno družino.« Kot izkušenega tekača je Danila Türka stopicljanje le na enem delu proge na Rogli dolgočasilo, zato je v dveh urah, kolikor je trajal tečaj s Petro Majdič, nekajkrat zapustil skupino in se pogljal naprej od predvidene proge za začetnike. A njegova odsotnost ni trajala dolgo. Zanimalo ga je, kako na smučeh napredujejo otroci. »Mislim, da so tovrstne aktivnosti za otroke potrebne,« je dodal, zato bo fundacija tudi v prihodnje pripravila podobne in še kakšne druge dejavnosti. »Otroci potrebujejo pozornost, potrebujejo usmerjanje, da lahko razvijajo svojo nadarjenost. Mislim, da je v Sloveniji to postala pomembna skrb, tudi populacijsko gledano moramo za otroke res skrbeti.«

Ker družinski zakonik v središču postavlja otroka in njegove pravice, predsednik meni, da bi ga morali na prihajajočem referendumu potrditi. »Trdim, da je družinski zakonik dober zakonik. Ščiti tradicionalno družino, hkrati je odprt do drugačnih skupnosti, v kakršnih živijo ljudje in skrbijo za otroke,« je prepri-

čan Türk. »Jaz sem za tradicionalno družino, da ne bo nespornost, a človek mora resnično gledati na vse probleme, ki jih imamo, in videti tudi tiste, ki jih imajo predvsem otroci.« Po njegovem mnenju je v

zakoniku največja pozornost posvečena prav otroku in vse, kar je v njem »inovativnega, je motivirano z načelom o otrokovih pravicah«.

Danilo Türk se zaveda, da ima predsednik države pri nas zelo omejene pristojnosti. »Dobro bi bilo, če bi bile pristojnosti večje, toda to ne pomeni, da ne morem delovati v okviru tistih, ki jih imam.« O vsem preostalem, kot je dejal, morajo razpravljati in odločati drugi, saj so spremembe ustave stvar parlamenta in stvar tistih, ki tam ustvarjajo razpoloženje. Da si želi biti Danilo Türk bolj slišan, je že večkrat namignil. »Sem realist. Zavedam se, da se vsa moja mnenja ne slišijo, včasih se namenoma kaj presliši. Včasih je treba tudi kaj večkrat ponoviti, da je razumljeno. Seveda bi si

nja, ampak temeljitega premisleka in pogovora s strokovnjaki. »Od tod želja, da bi bila ta sporočila bolj slišana.«

»**Novinarska raca.**« Tekaška proga se je počasi praznila. Bil je čas za kosilo. Otroci so bili po dveh urah intenzivnega tečaja utrujeni in lačni. Veselili so se kosila, ko jim bo najboljša slovenska smučarska tekačica govorila o svojih športnih uspehih, tam pa bodo imeli priložnost tudi poklepetati s predsednikom republike. Za prihajajoči teden je imel Danilo Türk predvideno srečanje s predstavniki civilno-družbenih organizacij, ki se ukvarjajo s problemom izbrisa. Pred natanko dvajsetimi leti je bilo 25.672 prebivalcev Slovenije izbrisanih iz registra stalne-

ga prebivalstva. »Dobro je, da je v mandatu prejšnje vlade prišlo do prvega resnejša zakona, ki je poskušal popraviti nekatere posledice izbrisa. Kaj točno manjka in kaj bi bilo še treba narediti, bom povedal po sestanku,« je na obisku Rogle obljubil Türk, ki se bo na to temo konec meseca sestal tudi z evropskim komisarjem za človekove pravice Thomasom Hammarbergom. »Bolj kot sodna plat in delovanje kazenskega pravosodja me zanima, kaj moramo narediti na ravni odnosa naše družbe kot celote do tega problema in ali je morebiti potrebna kakšna zakonodajna iniciativa,« je še dejal Türk, ki pa tisto soboto ni hotel povedati, ali bo tudi na letošnjih volitvah kandidiral za predsednika republike. To je storil nekaj dni pozneje, ko je naznanil, da se podaja v predsedniško tekmo. Zgodbo, ki jo je bilo mogoče zaslediti v enem od časnikov o tem, da bo kandidaturu prepustil Borutu Pahorju in se sam pognal v strankarsko politiko, pa je Danilo Türk označil za »novinarsko raco«. Ob tem se je nasmehnil in dodal: »Tako je to.« ■

želel večje, ne bom rekel odmevnosti, ampak pozornosti, in bolj skrbnega spremljanja, a to ni odvisno od mene, to je odvisno od drugih.« Kot je zatrdil, nobeno od njegovih sporočil ni plod trenutnega razpolože-

HANINA UČNA URA

PIŠE: **BRANKA GRUJIĆ**
www.branka.si, branka.grujic@aneks.si

Zakaj so v nas tudi nelepe stvari

Ko je leta 1964 Kanadčan Jean Vanier pod svojo streho vzel dva moška z motnjo v duševnem razvoju, se je sam sebi najbrž zdel strašno dober in plemenit. Dedci so se v francoski vasi Trosly-Beuil naselili v eno od hiš, jo po Noetovi barci poimenovali Barka, potem pa se začeli učiti življenja pod isto streho. Na začetku je še šlo in Vanier je mislil, da ima dogajanje povsem pod kontrolo in bo uspel okolici z zgledom dokazati, da je tovrstno sobivanje tistih brez očitnih posebnosti in onih, ki nimajo take sreče, mogoče.

Teden dni po tem, ko so zaživeli skupaj, je bojda prvič pomislil, da mu gre eden od sostanovalcev tako zelo na živce, da bi ga lahko kar ubil. Seveda ni mislil resno in najbrž se mu je kakšna takšna grešna misel prikradla v glavo tudi kdaj pozneje, a se je do takrat že znal vzeti v roke in stvari urediti tako, kot je prav. Čeprav nerad, je namreč spoznal, da sploh ni tako zelo krasen, nesebičen in ljubeč, kot je mislil, da je, in da je v bistvu ljudem, ki so se mu še do nedavnega zdeli čudni in nesprejemljivi, podoben bolj, kot si je sploh mogel predstavljati. Da je prav tako ubog, nebogljen in ranljiv kot oni, le da zna vse to, kar nosi v sebi, veliko bolje skriti.

Čeprav mu te šibke točke, ki jih je bil odkril v sebi, in ves tisti strah, za katerega sploh ni slutil, da prebiva v njem, niso bili niti najmanj všeč, se ni predal. Odpravil se je na potovanje, začel pogumno raziskovati, kaj vse se še skriva pod povrhnjico normalnosti, in po kakšnem letu skupnega življenja ugotovil, da se je začel spreminjati. Da je postal boljši človek in da je tudi njegovo življenje postalo boljše, kakovostnejše ter bolj napolnjeno z vsebino. Da je v bistvu srečnež, ker mu je življenje pripeljalo na pot tako dobra učitelja.

Vanier je še živ, njegova Barka tudi, pravzaprav je iz tiste osamljene kanadske hiše zraslo na stotine podobnih hiš po vsem svetu, tri tudi pri nas. V njih se lahko tisti, ki si drznejo pogledati malo globlje vase in so sposobni predelati vse tisto, kar utegnejo najti v globinah, raziskujejo do nezavesti in tako z drobničnimi koraki delajo svet boljši in bolj

razumevaajoč za vse, kar odstopa od povprečja.

Na Vanierja in njegovo družino sem se v minulih dneh spomnila več kot samo enkrat. Dobili smo namreč novo, nam sicer že zelo dobro znano sostanovalko. Tisti hip, ko se je preselila v naše stanovanje, sva ji z možem zagotovila, da je zdaj del nas, članica naše družine, torej. Zelo resno sva mislila, ko sva ji to govorila, in zdelo se je, da ne more prav nič iti narobe, da bomo zamahnili z nevidno čarobno paličico, pa bo vse lepo in prav.

Nisem potrebovala sedem dni, tako kot Vanier, da sem prvič pomislila na umor ali samomor. Zadoستovala sta že dva. Sirota uboga skoraj nič ni naredila prav, s svojo prirojeno počasnostjo me je spravljala ob pamet, da sem bila tako sitna, da je presenetilo že mene, kaj šele njo. Odgovarjala sem ji s povišanim tonom in ves čas vedela, da to ni prav, in ko ji je en dan končno uspelo narediti vse tisto, kar sem ji bila naložila, sem na lepem obsedela na straniščni školjki. Presenečena nad seboj, koliko agresije, netolerantnosti in negativnega se skriva v meni. Grozen občutek, vam povem. Še sploh, če se sam vidiš drugače.

»Pojdi zdaj tja in jo objemi,« sem si rekla, ker sem vedela, da po tako napornem dopoldnevu potrebuje samo to, pa se nisem mogla pripraviti do tega, ker sem bila tako zelo jezna nanjo in tako zelo razočarana nad seboj, da se mi je zdelo, da ne bo iskreno in zato tudi ne prav. Kakšnih petkrat sem se morala tako opozoriti in si temeljito izprašati vest, da mi je uspelo iti do nje in jo stisniti v objem.

Še zdaj, ko to pišem, me je groza, kaj vse je v zgolj dveh dneh priplavalo na površje. Eno je namreč govoriti, drugo pa živeti. Nekateri si žal nikoli ne dovolijo spoznati temnih plati svoje osebnosti. Pa čeprav jih prav te naredijo svetlejšje, boljše.

P. S. Jutri, v sredo, 21. marca, ni samo pomladno enakonočje, ampak tudi svetovni dan ljudi z Downovim sindromom. Dan ljudi, ki se ne sramujejo svojih barv in ki nimajo težav pokazati svetu, kdo so v resnici. Poskusite v tem najti dodano vrednost.